

ΠΡΟΣΩΠΑ :

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ R. CASTEL

ΓΚΥ. 35 ετών.

ΛΙΖΑ. γυναικα του, 30 ετών.

(Σε μια κρεβατοκάμαρα. 'Ο Γκν κάθεται και διαβάζει. 'Εξασφα ανοίγει αιγά-αιγά η πόρτα και μπαίνει μέσα η Λίζα.)

ΓΚΥ.—'Ηρθες, Λίζα ;
ΛΙΖΑ.—Ναι, ήρθα, αλλά για μια στιγμή μονάχα. 'Ηρθα να πάρω τα πράγματά μου και να ξεναρώ τον ύπνο σου.

ΓΚΥ.—Είνε λυπηρό... Είνε πολύ λυπηρό αυτό, Λίζα.

ΛΙΖΑ.—Είνε λυπηρό, αλλά τί να γίνει ;

ΓΚΥ.—Και όμως...

ΛΙΖΑ.—Δεν υπάρχει «όμως»... 'Υστερα από την τελευταία μας φιλονικία, δεν είνε δυνατό πια να μένουμε μαζί.

ΓΚΥ.—Μια άσημαντή φιλονικία...

ΛΙΖΑ.—Μπορεί ή ατία να ήταν άσημαντή, αλλά τα λόγια που ανταλλάξαμε ήταν πολύ σημαντικά.

ΓΚΥ.—'Ελάνο στο θέμα μας είπαμε, άληθεια, πολλά. Τι ζούμα !... Τι ντροπή !... 'Από αυτό το όφαινο σαν στοματάκι. Λίζα, βγήκαν τόσο άσημα λόγια !...

ΛΙΖΑ.—Κι' από το δικό σου, Γκν. 'Επειτα, τί φταιώ εγώ αν μ' αναγκάζεις να σοφ μιλό καλύτε άσχημα ;

ΓΚΥ.—'Α, το άνολογείς λοιπόν ;

ΛΙΖΑ.—Δεν άνολογοφ τίποτα ; Αν ήσουν πάντα εύγενής και καλός μαζί μου, θα σοφ μιλούσα κι' εγώ όφαινα.

ΓΚΥ.—'Εσύ με παρακαλούσες πάντα. 'Αν ήσουν πάντα καλή και γλυκομιλήτη μαζί μου, ποτέ δεν θα σε κακοκόφιδιζα.

ΛΙΖΑ.—'Αυτό που λές είνε στρεφωφιδιές. 'Εσύ φφταιγεις πάντα.

ΓΚΥ.—'Αν ήσουν άλιγότερο νενηζήλι...

ΛΙΖΑ.—'Αν ήσουν λιγότερο βίαντισσος...

ΓΚΥ.—Να πού με βρίζεις πάλι. Με είπες «βίαντισσος».

ΛΙΖΑ.—Με άναγκάσες να σοφ το πού.

ΓΚΥ.—Τελείωσος... Δεν είνε δυνατό να μένουμε πια όφαι μια στιγμή μαζί, χωρίς να μιλλώσοφμε.

ΛΙΖΑ.—Μα γι' αυτό άνοκός σου είνε να χωφίσοφμε.

ΓΚΥ.—Να χωφίσοφμε, Μάλιστα.

ΛΙΖΑ.—Λοιπόν, πού είνε τί κλειδιά ; 'Θέλω να πάρω τα πράγματά μου.

ΓΚΥ.—'Τα κλειδιά είνε μέσα στο μούφ έννοινο βάζο.

('Η Λίζα παίρνει τα κλειδιά. 'Ανοίγει διαφωρα συρτάκια και βράζει από μέσα ρούχα κι' άλλα διαφωρα πράγματα.)

ΓΚΥ.—'Θέλεις να σε βοηθήσοφ ;

ΛΙΖΑ.—'Οχι, εύχαριστό. Δεν είνε άνάγκη.

ΓΚΥ.—'Αλλά έφεις, μαζί με τα δικα σου πράγματα βρίζωσος και τα δικα μου. Πρώτσοξ μόν τα μπροσφίφεις. Νά !... Νά τα μαντήλια σου, ή γραβίδες μου !...

ΛΙΖΑ.—'Ελα τώρα... Πέξ ότι θέλω να σοφ κλέφω τα μαντήλια σου και τις γραβίδες σου.

ΓΚΥ.—Μά δεν είπα τέτοιο σφάγμα.

ΛΙΖΑ.—Τό είπες όλοκάθαρα.

ΓΚΥ.—Με παρεξήγεις πάντα, Λίζα.

ΛΙΖΑ.—'Οχι δά... Με προσβάλες πρώτα με τό χειρότερο τρόπο κι' ύστερα τα φροφόνεις όλα στην παρεξήγηση. Είμαι παρλόνησοφ ;

ΓΚΥ.—'Αντέστη ραμεισά βίαντισά από τί στιγμή που ήφθες.

ΛΙΖΑ.—Και τις δικές σου βρίζεις πού τις βάζεις ;

ΓΚΥ.—'Εγώ δεν σ' έβρισα καθόλοφ.

ΛΙΖΑ.—Με είπες κλέφτρα.

ΓΚΥ.—Παραμιλές, Λίζα ;

ΛΙΖΑ.—Δεν έφω πωροτό για να παραμιλώ. Είμαι πολύ καλά στην ίγεία μου.

ΓΚΥ.—'Σού είπα άπλώξ ότι μαζί με τα δικα σου φορεφματα βρίζωσος, στα ίδια συρτάκια, και δικα μου. Κι' άφωξ ήφθες να πάρης ό,τι σοφ άνιρπει...

ΛΙΖΑ.—Φοβήθηξες μήτσοσ πάχω να' έτι δεν μου άνιρπει.

ΓΚΥ.—Καλά, καλά... 'Επί τέλοφ σου ζήτοσ συγγώμη.

ΛΙΖΑ.—Πού άφώξ. ('Εξασκολούθει να σκαλίξη τα συρτάκια και να έτοιμάξη διαφωρα δέματα.)

ΓΚΥ. (μελαγχολικά).—Και τί θα γίνης τόφρα μονάχη σου πια, Λίζα ;

ΛΙΖΑ.—Τι σ' ένδιαφείρει έσένα ; Σην έποχη μας δεν ζάνεται έσοφ εύκολα μια γυναίκα. 'Θά έργαστό.

ΓΚΥ.—Τι έργασία θα κάνης ;

ΛΙΖΑ.—Δεν σ' ένδιαφείρει αυτό.

ΓΚΥ.—Τι έργασία δηλαδή μποφεις να κάνης...

ΤΟ ΦΟΡΕΜΑΤΑΚΙ ΤΟΥ ΠΕΘΑΜΕΝΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΓΚΥ.—'Θες να το πάρης μαζί σου ;

ΛΙΖΑ.—Βέβαια.

ΓΚΥ.—'Οχι δά ! 'Θά το κρατήσοφ εγώ έδω.

ΛΙΖΑ.—'Α, μύ όχι, όχι. Γκν... Δεν πιστεφω να είσο σε τέτοιο βαθμό άπάνησοφσοξ όφαι να θέλεις να στεφρησής από μια υπέρτα από το έφω έννοινο του πεθαμένοφ της παιδιού ;

ΓΚΥ.—Κ' έσύ θέλεις να στεφρησής από ένα πατέρα το μύνο του νενηζήλιο ;

ΛΙΖΑ.—Τι θέξ να γίνει ; 'Ε άλλα φορεφματάκια του Μπέμηξ τα χέρια σε φτωχά παιδάκια. Δεν κφίτημα παρά αυτό μονάχα.

ΓΚΥ.—'Ωστε έσύ είσο απεφθονή άν δεν υπάρχη άλλο φορεφματάκι του Μπέμηξ στο σπίτι.

ΛΙΖΑ.—'Εγώ, μύ με βασανίζεις περισσότερο. 'Θά το πάρω εγώ το φορεφματάκι του παιδιού μου. Αντίφω μου !... 'Αφίρσοφ μου το... (Πέφτει σ' ένα κάθισμα και κλαίει.)

ΓΚΥ. (σταναφώνοντας τα χέρια του).—'Ηταν και δικό μου παιδί, μύ φάνεται, Λίζα...

ΛΙΖΑ.—Ναι, αλλά σ' δεν έφεις τόση άνάγκη από αυτό το φορεφματάκι. 'Εσύ είσο άντρες... 'Ενώ εγώ δεν θάχω άλλη παρηγορία άπ' αυτή.

ΓΚΥ.—Δεν πιστεφω...

ΛΙΖΑ. (έξασκολωμένη).—Τι θέλεις να πής ; 'Οτι θα έφω φίλοφ κι' εγώ ;

ΓΚΥ.—Λίζα !... Με παρεξήγεις. Δεν έννοοφθα αυτό. 'Θέλω να πού τί μποφει να ξαναπαντοφείηξ.

ΛΙΖΑ.—'Θεός φνάξάξο !... 'Εχω άρκετά μικρή ίσφια του γάμου. Λοιπόν κάνε μου με τελευταία πάρα, Γκν. Φόφιαξ, σε παρακαλώ, ένα ταξί για να πάρω τα πράγματά μου και να φύγω.

ΓΚΥ.—'Θά το πάρης λοιπόν το φορεφματάκι ;

ΛΙΖΑ.—Ναι, Γκν, θα το πάρω.

ΓΚΥ.—'Τότε άφίρσε με, σε παρακαλώ, να το πάρω στα χέρια μου για τελευταία φορά. Να το χφί-δρω, να το φιλήσο...

ΛΙΖΑ. (δίνοστας το).—Νά, πάρτο.

ΓΚΥ. (φιλεί κλαίοντας το μικρό φορεφματάκι).—'Αχ, Λίζα !... Μού φάνεται ότι άκόμα ευφωδιόξ το μικρό αυτό φροστανάκι από τό άφωμα του μωφού μου Μπέμηξ... 'Ετσι όφωξ ευφωδιόξ ή τρυφερή ρόφηξ σφραζα του σάν ένα προκατό όφωδο...

ΛΙΖΑ. (ακούξ και μωφίξ το φορεφματάκι ενώ το κρατεί ο Γκν).—Ναι... Μωφίξ όφωξ το γλυκό του κορμάκι...

ΓΚΥ.—Για ζήταξε, Λίζα... Κόφταξε... 'Εδώ μέσα άπ' αυτά τα μικρά μανικάκια περνοσφας τα τριανταφύλλια του μπαρτσάκια. (Κλαίει.)

ΛΙΖΑ. (κλαίοντας κι' αυτή).—Κ' ή δαντέλα αυτή άκομφοσσε πάνω στο λαμφοδιόξ μου.

ΓΚΥ.—'Θυμάσαι, Λίζα, την ήμέρα που του προτομοφώσαμε αυτό το φροστανάκι ;

ΛΙΖΑ.—Πώς δέ θυμάμαι. Τόν είχα πάρει στον κήφο, όφωξ έκανε τα πρώτα του βηματάκια... Τόν κρατοσφα από τό χέρι...

ΓΚΥ.—Κι' έφω τό έκοφμα ένα τριανταφύλλιο ζωζαφνο και του τό έδωσα.

ΛΙΖΑ.—Και καθώξ ο Μπέμηξ άπόσος το κορμάκι του για να το πάρη, πληγώθηξ από ένα άγκάθι.

ΓΚΥ.—Ναι, δεν ήξερε ότι έφωξ άγκάθια τα τριανταφύλλια.

ΛΙΖΑ.—Και τό κοζελίστικο χερμάκι του παιδιού μας μύ-τσοσε.

ΓΚΥ.—'Αχ, Λίζα !... Κόφταξ' έδω... Βλέπετε αυτό το ζωζαφνο σίγμα ; Είνε μια σταγόνα από τό αίμα του Μπέμηξ.

ΛΙΖΑ. (φιλώντας παρφωρα το φορεφματάκι).—Ναι... ναι... Είνε τό αίμα του, Γκν !...

ΓΚΥ.—Είνε τό αίμα του Μπέμηξ και τό δικό μας, Λίζα. Τό αίμα μας πού ένώθηξε στο αίμα αυτού του παιδιού...

ΛΙΖΑ.—'Θεέ μου, με πόσο πόνο εί-δάμε μια μέρα νεφρό τό σωματάκι του

ΓΚΥ.—Ναι, άγάπη μου, σε συγγωροφ.

πού ήταν από τη σάρκα μας!

ΓΚΥ.—Ναι, ναι... 'Υπόφερα κι' εγώ όπως εσύ, αλλά προσπαθούσα να είμαι γενναίος και να σε παρηγορώ.

ΛΙΖΑ.—Ναι, Τι πόνοσ, Γκώ!...

ΓΚΥ.—Και τώρα τα ξεχάσαμε όλα, Λίζα.

ΛΙΖΑ.—'Όχι, όχι.

ΓΚΥ.—Πώς όχι; 'Αφού θέλουμε να χωριστούμε... Και για τόσο άσημαντους λόγους μάλιστα.

ΛΙΖΑ.—Είν' αλήθεια. 'Αν ζούσε ο Μπέμπης δεν θα μάζ ήταν δυνατόν να χωριστούμε. Δεν θα μπορούσα ούτε εγώ να τον στερηθώ, ούτε σι...

ΓΚΥ.—'Όπως τώρα δεν μπορούμε να χωριστούμε κι' απ' τ' φορεματάκια του, Λίζα. Τι να σου πώ, λοιπόν, Ντρέπεταιμ βλέποντας αυτό τ' φορεματάκι. Μου φαίνεται ότι ο Μπέμπης μάς βλέπει, μάς άκούει...

ΛΙΖΑ.—'Αγαπημένο μου παιδάκι! 'Ετσι κι' έμένα μου φαίνεται ότι τ' βλέπω μπροστά μου, με τ' άθωα, γαλάζια του ματάκια...

ΓΚΥ.—Πού έμιαζαν τόσο με τ' δικά σου... Και με τ' σγοραρά μαλλιά του...

ΛΙΖΑ.—'Τα ζαστανά, όπως τ' δικά σου μαλλιά.

ΓΚΥ.—Λοιπόν, Λίζα... Δεν σου φαίνεται τώρα ότι είναι κοίμα να χωριστούμε;

ΛΙΖΑ.—'Αλήθεια, Γκώ... Είμαι πολύ νευρική... 'Έχεις διάφορα Παραφάρμακα συχνά...

ΓΚΥ.—Κ' εγώ, Λίζα, κι' εγώ είμαι νευρικός και σ' άδικό κύπτε...

ΛΙΖΑ.—Συγγνώμ' με για όσα σου είπα, Γκώ... ('Ακουμάει στον όμο του).

ΓΚΥ.—Ναι, άγάπη μου, σε συγχωρώ... Πρέπει να μη φύγης, Λίζα... 'Ετσι θα τ' ξούμει και οι δυο τ' φορεματάκια του Μπέμπη. Και σου όραζέμια στην φρεζόλα του ότι σ' αγαπά πάντα!...

ΛΙΖΑ.—Κι' εγώ, Γκώ, σ' αγαπώ!...

ΓΚΥ.—'Ετσι λοιπόν θα ξούμει κι' οι δυο για κενήλια και παρηγοριά από τ' φορεματάκια, ως πού να γεννηθ' ένας άλλος Μπέμπης για να τ' τ' φορέσουμε. Δεν είν' έτσι, Λίζα;...

ΛΙΖΑ.—'Ετσι είνε, Γκώ... (Φιλιούται).

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΟ ΠΑΡΗΜΑ ΤΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΥ

"Όταν ο διάσημος Νορβηγός ιστοριογράφος Μπγιόρσον είχε πρό έτων άρρωστήσει πολύ σοβαρά, ο άτυχής γραμματέας του είχε βοηθ' κυριολεκτικώς τ' υπελά τον από τούς διαφόρους δημοσιογράφους, οι όποιοι τον έπολιολοζούσαν καθημερινώς και ζητούσαν νέα για τόν άσθενή.

Για να εκδιωχθ' λοιπόν έναν απ' αυτούς, τόν ένοχλητικώτερο απ' όλους, άποφάσισε τόν να σκαρώσει τ' παρακάτω παγινίδι: "Ένα πρωί, λοιπόν, καθώς ο δημοσιογράφος έγραφε έννοργάτα για τ' ζήτηση πληρωορίας περί τής καταστάσεως τού άρρωστού, ο γραμματέας τού άπάντησε:

- 'Ο Μπγιόρσον είνε καλύτερα, πολύ καλύτερα.
- 'Αλήθεια; Τότε άναγγελάτε με για να τού πάω σεντέντζι.
- 'Αδύνατον! Δεν είν' εδώ...
- Τι, μήπως βγήκε έξω; ρώτησε ο δημοσιογράφος.
- 'Ακριβώς. Πήγε να προγευματίη με τόν Τοιστό!
- Με ήμάς;
- 'Όχι... Πάει με τ' πόδια, άκοιμώποντας μόνο στό μισοτόν του.

'Ο δημοσιογράφος έτρεξε άμέσως στό τηλεγραφείο και διεθίωσε τήν έξαιρετική αυτή είδηση στην έφημερίδα του.

'Υστερα όμως από δύο μέρες έλαβε έκ μέρους τού διεθινού του τήν άκόλουθη άπάντηση:

"Είστε έντελώς ήλιθός. 'Αγνοείτε ότι ο Τοιστό αυτή τήν εποχή βρίσκεται στη Γισανάγια-Πολιάνα; >

'Εξω φρενόον τότε ο δημοσιογράφος έσπευσε στό γραμματέα τού Μπγιόρσον για να τού ζητήσει έξηγήσεις. 'Εκείνος, άφού τόν άκουσε καλά, τόν ρώτησε με άπάθεια:

—Πόσο σάς στοίχισε τ' τηλεγράφημα πού στείλατε;

—Τριανταδύο φράγκα.

—'Ακούστε δώ. 'Αν ήτολογίσουμε πώς πέντε φράγκα τ' ποικιμοιάκι μου για κάθε έπισκεψη σας, άφού σας δέχτηκα πάνω από τριάντα φορές, έχω να λάβω από σας έκατο πέντηνα φράγκα. Δώστε μου λοιπόν τ' ήπόλοιπα!...

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

'Ο Βασιλεύς Γεώργιος στην Πελοπόννησο. Στο σπίτι τού Προέδρου. 'Ένας χαριτωμένος διάλογος. «Και τ' α κοτόπουλα θέλουν... δόντια!...». 'Ένα επίγραμμα τού Σουρη. 'Ο Κολοκοτρώνης για τούς 'Ελληνες. Πώς σκοτώθηκε ο Δελλαπέρταξ. 'Ένας περίφημος 'Ελληνας φιλεργάφης, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

"Όταν ο μακαρίτης Βασιλεύς Γεώργιος περιόδισε στην Πελοπόννησον, πήγε και σ' ένα μεγαλοχώρι τής Τριπόλεως, όπου βγήκε ο πρόεδρος να τόν ήποδεχτεί και να τόν πάρη σπίτι του, για να ξεκουραστ' με τήν άκόλουθία του.

'Ο πρόεδρος ήταν 80 έτων και ή γυναίκα του, ή τρίτη γυναίκα του αυτή, μόνον είκοσι πέντε.

'Ο Βασιλεύς βλέποντας τήν κούρια πρόεδρου τόσο νεαράν, ένόμισε πώς ήταν κόρη τού οικοδεσπότη.

—Γυναίκα μου είνε, Μεγαλειότατε, τού είπε τότε ο Πρόεδρος γυναίκα μου!

—Γυναίκα σου! είπεν έκπληκτός ο Βασιλεύς. 'Υπάραξε τόσο μεγάλη διαφορά ήλιως μεταξύ σας!...

—'Ε, Μεγαλειότατε, τού άπάντησε συμβολικά ο πονηρός χωρικός, μιά πού άποφάσισε να τή χαλάσει τ' Σαρακοστή πρωτόμια να φάω κοτόπουλο!...

Και ο Βασιλεύς έφρονιάζει: —Και τ' κοτόπουλα, χωρίς Πρόεδρο, όσο τριφερά κι' άν είνε, θέλουν... δόντια!...

'Ο Σουρης έγραψε κάποτε τ' έξής επίγραμμα για έναν άνάθατο:

Βασιλικόν έφύτρωα στην κλίνη πού κοιμάσαι, με δίχως όμως κοροιά, άφού... έσθ θέ νάσαι!...

—Οί 'Ελληνες, σιγηθείτε να λήθ' ο Κολοκοτρώνης, είνε τρελλοί, αλλά έχουν φρόνιμο θεό!...

Κατά τήν ήποχώρησι τής Μπαντίσης στό 1912, βρισκότανε στό Σόφοβιξ ο λοχαγός Δελλαπέρταξ.

'Ο άνώτερός του, ήποχωρών, τού έστειλε μέσα στην παραζάλη τού πολέμου και τής ήποχωρήσεως τήν έξής διαταγή:

"Λοχαγέ, θα φυλάξετε τα στενά τού Σόφοβιξ, με κάθε θυσία. Σκοτώθηκε με όλους τούς άνδρας σας, εν άνάγκη, και... κατόπιν άναμείνεται τ' διαταγ' μου!..."

'Ο Δελλαπέρταξ, μέσα στής μάχης τού κακού, έλαβε εν όνην τον από τήν άνοχη αυτή διαταγή εκείνο πού τόν άρρωστούσε, ως γενναίο άξιωματικό. Παρέμινε λοιπόν στό στενά, πολέμησε γενναία και σκοτώθηκε!...

Κατά τ' τέλη τού περασμένου αιώνου, πέλασε από τήν 'Αθήνα ένας περίφημος 'Ελλην φιλογράφος, ο έκ Μακεδονίας Γεώργιος Παπουλιάς, τού όποιον ο πατέρας έγραψε ποιήματα και είχε βραβευτεί, μάλιστα, στόν ποιητικό Βοηθητικό Διαγωνισμό τού 1873.

'Ο νέος αυτός είχε τση... φιλογραμική ικανότητα, ώστε άπάνω σε μι' μικρή εικόνα τού Βόρονος είχε χαράξει ολόκληρο τ' «Γιαούρη του 'Αγγλου ποιητού και φιλέλληνος, δηλαδή 1033 στίχους!

'Είσις άπάνω σε μι' εικόνα μικρή τού 'Αναζερόντος έγραψε όλα του τ' ποιήματα μαζί με μι' έκτενη άποσθήποτε βιογραφία του. Τ' καταπληκτικώτερο δέ απ' όλα, είνε ότι κατορθωσε να περιλάβη ολόκληρο τόν 'Υμνο τού Σολομού άπάνω σε... δεκαέξη φάσολα!...

'Ο Σουρης, διηγείται κάποιον, ότι όταν ήταν νεώτατος, είχε λάβει μένος ως ήθοποιός σε μι' τραγωδία τής έποχης του με άρχαία ήπόθεσι, στην όποία τ' ρόλο τού Ξέρξου έπαιξε ο Σούτσας, ένας από τούς καλύτερους ήθοποιούς τού καιρού του.

Στό τέλος τής πρώτης πράξεως, κατά τή διάκριση ενός διαλεγμένου, ο Σούτσας άναψε ένα τσιγάρο. 'Αλλά στό μεταξύ, παιν άκόμα τειλοώσε τ' τσιγάρο του, είχε σπρωθεί ή αιλιά και τ' όργο πλησίαζε στό μέρος του. Τότε οι άλλοι ήθοποιοί τού φώναζαν:

—Κύριε Σούτσα! Είνε καρός να βγήτε... Τι περμίνετε!...

'Αλλά ο Σούτσας εξακολούθησε να κατινίζε μακαρίως, χωρίς να δίνη καμιά σημασία στις προποσές των συναδέλφων του.

Τότε ο διασώχης και οι ήθοποιοί, έπειδή τ' Κοινόν άντιπρονοώσε στην πλατεία και θορυβώδης, περιβάλλοσαν τ' Σούτσα κι' άρχισαν να τόν παρακαλούν:

—Κύριε Σούτσα! 'Αμάν! Πεταθεί τ' τσιγάρο σας! Χανώμαστε!...

Και ο Σούτσας, κατιζόντας τόν καπνό τού τσιγαρόου του πού άνέβαινε ψηλά, άπάντησε:

—'Ωχ, άδερφέ! Τι Ξέρξης είμαι τότε, άφού δεν μπορώ να κατινώ ούτ' ένα παλητοσίγαρο!...

'Ο Βασιλεύς Γεώργιος (Εικόν 'Αγγλου ζωγράφου)

